

Ez a nyaralás jár nekünk. A fiam szerint neki egy új xbox járna, nekem pedig egy új futócipő. Ilyeneket mond nekem, hogy szerintem neked leginkább egy új futócipőre lenne szükséged. A leginkább és a szükség szót is ő használta. Ilyenkor büszke vagyok rá. Persze nemcsak ilyenkor, de ilyenkor is, mert nem emlékszem, hogy én tizennégy évesen ilyen szavakat használtam volna. Ő pedig egy ideje már így beszél.

Farkas Péter 43

LEGINKÁBB SZÜKSÉGED

De nem hagytam meggyőzni magam, ez a nyaralás jár nekünk. Azt is mondhatnánk akár, hogy szükségünk van rá, ami persze nincs, de persze van. A fiam még nemcsak tengerpartot nem látott, de rendes vízparti homokot se. Múltkor ország-városztunk anyámmal és a nővéremmel, és a fiam a lehető legképtelenebb, de egytől-egyig létező városnevekkel rukkolt elő. Pedig mindössze kilenc városban volt életében, és ebből öt osztálykirándulás volt.

Mikor megvettem neten a repülőjegyeket, a fiam elmondta, hogy nemcsak új xbox kéne, de új mikró és új hajszárító is. Húsz-harminc év múlva bezzeg azt mondaná, hogy miért nem vittem sose nyaralni. Ezt el is mondom neki. Azt válaszolja, hogy nem is szokott számon kérni. Ennyiben maradunk, mert közben megjön a visszaigazoló e-mail a jegyekről. Ott a dátum feketén-fehéren: két hét múlva repülünk.

Az indulás előtti nap elmegyünk az Auchanba. A fiam már a kasszánál állva szól rám, hogy nincs fürdőnadrágja. Azt akarom mondani, hogy veszünk majd kint, de végül mégis inkább visszamegyünk a ruhaosztályra. De hát volt fürdőnadrágod, mondom neki. Igen, tízéves koromban, mondja. Kiválaszt egy egyszínű kéket. Szerintem nem nőttél ennyit azóta, mondom. Erre úgy néz rám, mintha pofon vágtam volna. Még az arca is kivörösödik. Eggyel kisebbet tesz a kosárba. Most mi bajod van, kérdem tőle a kasszánál állva. Szótlanul pakol a szalagra.

Vacsora közben folyton a szemébe lóg a haja. Levágom egy kicsit, jó? Azt mondja, nem kell. Csak egy kicsit kiigazítom. Sóhajt, mert tudja, hogy nagyon szeretek haját vágni. Mindig csak egy kicsit vágok a hajából, hogy gyakran vág-hassam. Barna, hullámos haja van, szerintem gyönyörű. Minden hajvágásnál eszembe jut, hogy elteszek néhány tincset a hajából emlékebe. De ahogy végzek, ő mindig felpattan, és azonnal felsöpri a fürdőszobát.

A repülőn én izgulok jobban, pedig én már repültem. A fiam szerint olyan, mintha egy helyben állnánk. Még a füle sem dugul be. Mikor jön a felszolgáló, kérek magamnak egy pohár vörös bort. Aztán gondolok egyet, és azt mondom a fiamnak, ő is kérhet egy kis pohár bort vagy sört. Értetlenül néz rám, de nem mond semmit. A stewardess udvariasan mosolyog és vár. Legyen két pohár, mondom neki. Irreálisan sokba kerül, de szeretném megmutatni a fiamnak, hogy most

más idők jönnek. Mostantól minden más lesz. Belekortyol a borba, és összeszűkül a szeme. Nem iszik belőle többet, nekem adja. A nagyanyja szerint minden férfi akkor kedveli meg az italt, amikor elkezd serkenni a bajsza.

A szállásunk kicsi, egyszerű, és egy lépésre van a tengerparttól.

44 Az egész kis kunyhó fából készült, még a fürdőkád külseje is fa borítású.

Olyan, mint a Hotelben, nem? A fiam kérdően néz rám. Hát a társasjáték, tudod. Van benne az a Waikiki nevű telek. Nem olyan ez a ház, mintha ott lenne? Azt mondja, fogalma sincs, mi az a Hotel. Beütöm neki google-ba, és megmutatom. Mosolyog, azt mondja, egy kicsit tényleg olyan.

Miután mindketten lezuhanyoztunk, azt mondom, menjünk el egy étterembe, hogy megünnepeljünk az új munkámat. A fiam erre, hogy nem is tudta, hogy új munkám van. De hát meséltem! Azt mondja, tutifix, hogy nem. Örülök, ha néha azért olyan szavakat is használ, hogy tutifix. Elvégre még a bort se szereti. Most is gyümölcslevet kér. Mikor a pincér kihozza az italunkat, ő egy hajtásra kiissza a poharat, és mielőtt elmenne a pincér, újat kér. Can I get one more? A pincér mosolyog, és hoz neki egy kancsóval a gyümölcslezből. Végül én is azt izsom, mert rekkenő a hőség még este is. Közben az jár a fejemben, hogy sosem hallottam még a fiamat idegen nyelven megszólalni. Pedig már hét éve tanul angolul.

A tengerparton sétálunk vissza a szállásunkra. Arra gondolok, hogy megtanítom kacsázni, de aztán rájövök, hogy egyetlen kavics sincs a vízparton. Tudsz kacsázni?, kérdem tőle ettől függetlenül. Persze hogy tudok, vonja meg a vállát. Kár, hogy nincsenek itt kavicsok, mert akkor most megmutathatnád, mondom neki. Elneveti magát, majd azt mondja: mert az aztán marha izgalmas. Erről az jut eszembe, hogy ha én így beszéltem volna a szüleimmel tizennégy évesen, azonnal képen töröltek volna. Aztán arra gondolok, hogy ez mennyire helytelen. Miért ne lehetne így beszélni? Megborzoló a fiam haját, és próbálom átkarolni a vállát, de érzem rajta, hogy kényelmetlen neki, úgyhogy inkább elengedem mégis. Mit fogunk itt csinálni?, kérdi egy idő után. Hát nyaralunk, mondom. Majd eldöntjük, mihez van kedvünk.

A faházban elviselhetetlen a hőség, mindketten nagyon rosszul alszunk az éjjel, sokszor megébredünk, és délelőtt sokáig henyélünk. Arra kelek fel aztán, hogy a fiam vadul nyomkodja a telefonomat. Mit csinálsz, kérdem, majd nevetek is rajta, mert úgy püföli a kijelzőt, mintha az élete múlna rajta. Mint kiderül, le-töltött egy játékot a telefonomra, és azt gyalgálja. Miért nem a tiedre töltötted le? Mert azon már nincs tárhely, a tied meg kábé üres. Kapva kapok az alkalmon, és megkérem, hogy tegyen be valamilyen zenét a kedvencei közül. Imádja a zenét, állandóan zenét hallgat. Most mégis azt mondja, hogy nincs kedve. Nyú-zom egy kicsit, mire végül elindít egy számot. Kissé meglepődök, hogy Red Hot Chili Pepperst tesz be. Ezt honnan ismered, kérdem tőle. Ez egy 98-as dal. Úgy látszik, ez az információ tökéletesen érdektelen a számára. Aztán megmutatja,

hogy a Spotifyon talált egy summer rock playlistet. A kolléganőim is Spotifyt használnak, mondom erre. A fiam azt mondja, oké.

A negyedik napon megismerkedünk a tengerparton egy húsz év körüli sráccal. Mellettünk napozik, és a fiam szólítja meg. Sorry, but a bird is eating your chips. Oh shit, mondja a srác, és próbálja elhessegetni a ma- 45
darat, az viszont megragadja az egész chipses zacskót, és elrepül vele. Shit!, ismétli meg a srác, majd tehetetlenül ránk néz, és mindhárunkból egyszerre tör ki a nevetés. Beszédbe elegyedünk vele, elmeséli, hogy Európa-körúton van, mindenhol a barátait látogatja meg. De az itteni barátai épp elutaztak, úgy-hogy most egyedül van itt pár napot. Where are you from?, kérdi tőlünk. Hungary. And you? Estonia. A fiam felém fordul, és azt suttozza, az melyik ország. Észtország, mondom. I'm Ilmar.

A fiam kedve szemmel láthatóan jobb, és ragaszkodik hozzá elbűcsúzásnál, hogy hívjuk meg Ilmart estére egy kis beszélgetésre, hiszen egyes-egyedül van itt. Mikor ezt mondja, még színpadiasan a karját is széttárja, amitől hirtelen ismét kisgyerekeknek tűnik. Azt mondom, rendben van, hívjuk át egy sörre. Ilmar türelmesen vár, amíg magyarul társalgunk, majd mikor meghívjuk, azt mondja, koszonom szepen. Azt mondja, Budapest is járt már kétszer is, szép város. Tud egy pár szót magyarul, de az ékezetekkel inkább nem próbálkozik. Megkérdezzük tőle, mit tud még. Viszonlatrasa. Egesegedre. Szelkalmanteer, vegallomas. Edj korsosort kerek. A kurva életbe.

Ilmar sokat mesél az európai körútjáról, hat hónapja van úton. Azt mondja, most már lassan elfogy a pénze, de egyébként nem olyan drága, mint az ember hinné. Rengeteget stoppolt, és a legtöbb országban ingyen lakott, hála a barátainak. Mikor Ilmar és én kinyitjuk a negyedik sört, a fiam azt mondja, ő is kér egyet. A kelleténél gyorsabban issza meg, de nem lesz rosszul tőle, csak elálmosodik. Félrevonul, és ahogy van, ruhástól befekszik az ágyba. Ilmar mosolyog rajta. Nice kid, mondja. Aztán cigarettát vesz elő, és miközben feltápáskodik a földről, int a fejével, hogy menjünk ki. Leszoktam már nyolc éve, de most mégis rágyújtok. Furcsa, epres íze van a ciginek.

Are you married, kérdi tőlem Ilmar, mire megrázom a fejem. Azt mondja, me neither, pedig eszembe se jutott volna, hogy húszévesen akár már házas is lehetne. Holott én is csak huszonegy voltam akkor. Mindenféle különösebb cél nélkül sétálni kezdünk, lemegyünk a vízpartra, ahol elszívunk még két cigarettát. Egészen világos a tengerpart, telihold van. Senki nincs a közelben. Ilmar azt mondja, fürödjünk egyet, és rögtön dobálja is le magáról a ruháit. Mikor már anyaszült meztelen, kérdően néz rám, hogy nem megyek-e én is. You go ahead. Nem indul el rögtön. Nagyon jól látja, hogy mit nézek, de nem szól semmit. Lassan indul a víz felé, a léptei egyszerűek és magabiztosak. Óráig el tudnám nézni ezt a néhány méternyi sétát.

Másnap mi megyünk át Ilmarhoz, hasonló kis házban lakik, mint mi. A fiam többet beszél most, mint amúgy egész évben. Folyamatosan kérdésekkel bombázza a srácot, mesél neki Budapestről, magyar szavakat próbál neki tanítani, aztán megmutatja a kedvenc játékait a telefonján. Ilmar nem tűnik unottnak, de a mosolya mégis furcsa. Egy idő után előkerül egy laptop, amin újabb játékot kezdenek nyúzni. Azt mondom, én addig elmegyek sőrért. Ilmar bólint, a fiam meg se hallja.

Tíz perce se telik, mire visszaérek, de nem megyek be a házba. Megállok nem messze a nyitott ablaktól, és leülök a homokba. Erre fele sokkal nagyobb a nyüzsgés, mint felénk. Vettem egy doboz epres cigarettát is, mint kiderült, valamilyen helyi márka. A parton futkározó kamaszokat nézem, és közben a fiamat hallgatom, ahogy egyre jobban belelendül a beszélgetésbe, és vihog. Ilmar halkan, mély hangon beszél hozzám, nem hallom, mit mond, de úgy tűnik, egyre viccesebb dolgokat, mert a fiamnak lassan visítássá válik a röhögése. Egy idő után aztán elcsendesednek. A nyolcadik cigarettára gyújtok rá. A tengerparton egyre kevesebb fiatal van. Egy kis csoport rakott valami tábortüzet, de csak a gitár halatszük tőlük.

Halkan az ablakhoz lopózok. Ilmar és a fiam egymás mellett ülnek az ágyon. Ilmar magyaráz valamit, a fiam pedig néha válaszol, és megvonja a vállát. Próbálok kifürkészni, mit árulhat el az arca. Kétségbeesettnek tűnik, de időnként így is elmosolyodik. Néha szótlanul néznek egymásra, majd beszélnek tovább, nem hallom, mit. Ilmar aztán váratlanul felkel az ágyról, és levetkőzik. Pont úgy, mint tegnap a tengerparton. Mikor az alsónadrág is lekerül róla, visszaül a fiam mellé az ágyra, de nem csinál semmit. Mond neki pár mondatot, a fiam pedig bólogat, el is mosolyodik, aztán ő is felkel, és leveszi a ruháit. Egy pillanatra eszembe jut, hogy benyitok a házba. De mozdulatlan maradok, még a lélegzetemet is visszatartom. A fiamat hét éves kora óta nem láttam meztelenül. Arra számítok, hogy sokat változott a teste, de egy kevéske szórt leszámítva alig látok különbséget. Így emlékszem rá. Körülbelül tíz percig ülnek egymás mellett és beszélgetnek, aztán a fiam egy bátortalan mozdulattal megfogja Ilmart. Ettől nem sokkal később a fiamnak is merevedése lesz. Visszaülök az előbbi helyemre, még ott van a homokban a fenekem nyoma. Elszívom a dobozban lévő maradék cigarettákat.

Hajnalban, mikor már kel fel a nap, Ilmar kinyitja az ajtót, és rögtön észrevesz, mintegy harminc méterre a háztól. Odajön és leül mellém, de nem mond semmit. Majdnem negyed órán keresztül ülünk némán, és a vörös felszínű tengervízet nézzük. What do you want to do? Elnevetem magam, és Ilmarra nézek. What could I do? Erre csak egyetértően bólogat, majd azt mondja, You should talk more with your son. Ha másfajta ember lennék, leordítanám a fejét, hogy mi a fasz köze van hozzám. De az ilyen önámító viselkedéssel felhagytam, amikor meghalt a feleségem. Yes, mondom Ilmarnak, aztán felbontunk egy-egy sört a hatos csomagból, amit hoztam este.

A fiam egész nap meg van sértődve, de az is lehet, hogy csak hiányzik neki Ilmar. Ezt nem tudom eldönteni, mert egyetlen szót sem szól, csak a fal felé fordulva fekszik. Se enni, se inni nem hajlandó. Mikor kimegy wc-re, azt mondom neki, szólalj már meg. Úgy néz rám, hogy inkább nyugton hagyom. Ha ez egy film lenne, azt ordítaná vörös fejjel, hogy utállak. De a valóságban sajnos ő sem tudja pontosan, hogy ki vagy mi az, amit utál, csak abban biztos, hogy utál, de azt nagyon. Egy-két napig még nincs is benne más, csak utálat, ezen pedig sem én, sem más nem tud változtatni. Jó lenne, ha elmondhatnám neki, hogy tudom, mit érez, de nagyon kevés az olyan szülő-gyerek kapcsolat, ahol ilyet lehet mondani egymásnak. A mienk legalábbis nem olyan.

Az utolsó előtti napon sikerül rávennem, hogy jöjjön el velem kirándulni. Felmegyünk egy magasabb kilátóhoz, látjuk a tengert is, és próbáljuk kiszúrni a parton a mi házunkat. Miközben a fiam a partot fürkészi, én észreveszem, hogy alig látható, szőke pihe van a szája fölött. Meggyújtok egy szál cigarettát. Megkérdi, hogy mióta dohányzom. Nyolc éve leszoktam. Előtte dohányoztam. De csak ittenre vettem, otthon nem fogok. Azt mondja, nem emlékszik, hogy nyolc éve dohányoztam. Megköszörülöm a torkom, és próbálok nem nagyon szentimentálisan szólni hozzá. Mire emlékszel? Megvonja a vállát. Nem tudom, kevés dologra. Anyára emlékszel? Nem igazán. Előveszek egy kis porcelánt a hátizsákomból. Alaposan be van csomagolva. Tudod, miért jöttünk fel ide? Nem. Ez volt anyád egyik utolsó kívánsága. Elhoztam a hamvait. Azt akarta, hogy itt szórjuk szét, mi ketten. A fiam némán mered a távolba. Nem akarom siettetni, hagyok neki időt. Aztán mégis megkérdem, nem mondasz semmit? De. Ennyit mond csak, úgyhogy kinyitom a kis urnát, és a felét kiszórom én, a másik felét meg ő.

Este szótlanul ülünk egy kis étteremben. A fiam időnként körbepillant a helyiségben, úgy tűnik, mintha keresne valakit a tekintetével. Mikor meghozzák a kajánkat, és elkezdünk enni, nagy levegőt veszek, és a fiam szemébe nézek. Nem is annyira dühösnek tűnik, mint inkább... nem tudnám megmondani. Rossz ilyennek látni. Ha hazamentünk, szeretnék majd bemutatni valakinek. Kinek? Megismerkedtem valakivel. Itt szünetet tartok. És most már tart ez az egész egy pár hónapja, szóval... A fiam türelmesen hallgat. Szóval? Szóval. Elkezdtünk beszélgetni az összeköltözésről. De tudom, hogy mikor Ervinnel összeköltöztem, akkor mennyire rosszul csináltam az egészet. Ervin egy fasz volt, apa. Figyelj, ez bonyolultabb ennél, én is sok mindenben hibás voltam, és – Apa, Ervin egy fasz volt! Egy fasz volt, egy fasz volt, egy fasz volt! A fiam úgy kántál, mint egy kisgyerek, aki először hall csúnya szót, és azonnal ismételni kezdi. Egészen kizökkent. Jó, mindegy! A lényeg, hogy most másképp szeretnék mindent. Szeretném, ha megismerkednétek, ha megmondanád, szimpatikus-e neked. Érted, szóval hogy ha szokhatnátok egymást. A fiam bambán néz maga elé. Mondj már valamit! Oké.

Miután hazaértünk, rögtön meg is ejtettük a találkozót, és a vártnál sokkal jobban sikerült. A fiainak már Ferihegyre leszállva is határozottan jobb kedve volt, otthonra pedig még jobban felengedett. Nem beszéltünk a nyaralásról, helyette elkezdtek tervezgetni, hogyan rendezzük át a lakást. Dénes két 48 hónap múlva költözött hozzánk, nagyon boldog volt, hogy otthagyhajta a kispesti lakását. Rögtön az első héten elkezdte főzni tanítani a fiamat, ő pedig cserébe alapvető számítógépes programokat mutatott neki. Dénes még egy Worddel sem boldogult, de gyorsan tanult, és fél év múlva munkahelyet is váltott. Ő maga írta meg a CV-jét, Wordben.

Két év múlva kaptam egy levelet Ilmártól facebookon. A fiam épp előző nap szakított az első fiújával, akivel, ha jól értettem, három hetet voltak együtt. Ezt persze nem nekem mesélte, hanem Dénesnek, aki diszkrétan felvilágosított engem is. Mivel nem tudott semmilyen érzelmet leolvasni az arcomról, megkérdezte, hogy meglepődtem-e. Mármint min, kérdeztem vissza. Hát hogy fiúja volt, és nem csaja. Nem tudtam, mit kellene erre válaszolnom, úgyhogy csak megvontam a vállam. A fiam két napig otthon feküdt, pont ugyanúgy, mint három éve a nyaraláson, a fal felé fordulva. Kérdeztem Dénest, hogy mi történt, de azt mondta, nem éreznél helyesnek, ha ő mondaná el. Beszéljük meg mi ketten. Csak ne legyen nagyon tovakodó. Mikor voltam az, kérdeztem sértetten. Azt mondta, a fiam épp eléggé meg van most sértve, nem kell még az én műsorom is.

A fiam egy hét múlva sem ment iskolába, sőt egyik este azt mondta, hogy szeretne másik iskolába járni. Mégis mi történt? Azt mondta, ha átiratkozhat másik helyre, elmondja. Vonakodtam, de Dénes azt mondta, büszke rá, hogy ha nem érzi jól magát valahol, akkor inkább vált, nem pedig tűr. Ezen felhúztam magam, mert úgy éreztem, hogy inkább nekem címezte a mondandóját. Felkeltem az étkezőasztaltól, és kivonultam a konyhából, de öt perc múlva visszajöttem, és azt mondtam, hogy Dénesnek igaza van.

A fiam elmondta a történeteket, egyszerű középiskolás hisztéria volt, de azért próbáltam kellő komolysággal végighallgatni. Ez beszólt, az visszaszólt, ez kigúnyolt, az hallott valamit, ez megszarolt, az elpletykált... az egészből annyi volt a lényeg, hogy a barátja csak fogadásból járt vele, igazából nem is vonzódott a fiúkhöz, csak elvesztett egy fogadást, és találnia kellett egy fiút, akit behülyíthet. A fiam azt mondta, azért borult ki, mert ez a csávó annyira hitelesen játszotta a szerelmeit, hogy ő tényleg beleszeretett. Én erre azt mondtam, tartson ki, már csak két év a középiskola. Meg hogy ez a csávó egy életen át cipelni fogja ezt a terhet magával. Nehogy azt hidd, hogy nem fogja mardosni a büntudat. Te nem ismered, apa. Nehogy azt hidd, hogy fogja.

Ilmarnak csak egy hónap múlva válaszoltam. Megkérdezte, mi újság, hogy vagyunk. Nagyon sokat gondolkodtam, mit írjak neki, és végül be is pötyögtem egy nagyon hosszú levelet. Megírtam neki, hogy már jól, de nehéz éveink voltak. Elmeséltem, hogy a feleségem meghalt, mikor a fiam még hatéves se volt.

Hogy utána terápiára jártam, mert nagyon emésztett a bűntudat, hogy amellet, hogy sajnálom, hogy elvesztettem őt, meg is könnyebbültem. Amíg élt, képtelen lettem volna elmondani neki, hogy mégsem a nőkhöz vonzódom. Elmeséltem, hogy a fiam már egy év után alig emlékezett az anyjára, később pedig egyáltalán nem is beszélt róla. Három év múlva megismerkedtem Ervin-
nel, aztán nyolc hónapot éltünk együtt, de mindkettőnk életét megmér-
gezte. A fiam gyűlölte, és egyszer el is szökött itthonról. Anyámékhoz ment, akik
azóta nem álltak szóba velem, hogy férfiakkal kezdtem találkozni. Pár hónap
múlva meghalt apám, és anyám onnantól ismét beszélt velem, nem kis részben
a nővérem közbenjárásának is köszönhetően. Elmeséltem azt is, hogy
mikor a fiam kamaszodni kezdett, hirtelen elfogott a kétségbeesés, hogy
vajon hogyan hat majd rá az, hogy én meleg vagyok. Hogy eljön-e majd
az a nap, amikor coming outol, és a fejemhez vágja, hogy az én hibám,
hogy ő is meleg lett, mert ezt a mintát látta tőlem. Nem mintha azt gon-
dolnám, hogy ez így működik, de ő attól még mondhatja ezt. Elmeséltem,
hogy a fiammal tízéves korától fogva nagyon távolságtartó voltam, sem-
milyen testi dologról nem beszéltünk, sosem meséltem neki a férfiakról,
akikkel együtt voltam, sőt be sem mutattam neki többet Ervin után.
A kapcsolatunk elején Dénes azt mondta, hogy amit csinálok, az nem más,
mint paranoia, és azonnal hagyjam abba. Aztán mikor a fiam elmondta,
hogy meleg, én meg nem tudtam, mit mondjak erre, Dénes csak annyit
mondott neki, hogy egyrészt oké, másrészt hála istennek, arról legalább
nekünk is van némi fogalmunk (ezen mindketten nevettek), harmadrészt
pedig hogy soha az életben ne tulajdonítson ennek a ténynek nagyobb
jelentőséget, mint feltétlenül szükséges, mert pusztán ettől semmi nem
változik az életben. Elmeséltem Ilmarnak azt is, hogy a fiammal és Dé-
nessel is nagyon csúnyán összeveszttem egyszer, mert a fiam elkezdett a
fiatalabb éveimről kérdezni, és kiszaladt a száján az a mondat, hogy azt
még megérte, hogy lefeküdtem egy nővel, de azt nem, hogy minek kellett meg-
tartani a gyereket (tehát őt), és aztán össze is házasodni. Majd egyszer megér-
ted, ennyit mondtam csak rá, de Dénes felszólított, hogy ne legyek ilyen lekezelő
a fiammal, és mondjam el neki. Erre üvöltöni kezdtem, hogy ahhoz előbb nekem
is meg kéne értenem, nem gondolja? És hogy ő nem ismerte a szüleimet meg az
akkori életemet, én megtettem, ami tőlem tellett, sajnós ennyi tellett, és a fiam
anyját sose csaltam meg. Csak hazudtál neki hét évig, mondta erre a fiam. Ekkor
összepakoltam, és elmentem otthonról öt napra. Aztán visszajöttem, és éltünk
tovább.

Mikor mindezt leírtam Ilmarnak, és visszaolvastam a szöveget, észrevet-
tem, hogy Dénes áll mögöttem. Kinek írsz, kérdezte. A srácnak, akivel találko-
zunk két éve a nyaralás alatt. Bólintott. Erre egy hirtelen mozdulattól vezérelve
nyomtam egy ctrl+a-t, és kitöröltem az egészet. Dénes értetlenül nézett rám,

majd elmosolyodott, és megrázta a fejét. Ezekről az el nem küldött meg ki nem mondott dolgokról lassan ideje lenne leszoknod. Aztán visszament a konyhába, készült a vasárnapi ebéd. Egy pár sort aztán mégis írtam Ilmarnak.

Thanks, we're doing okay. I met a man, and we live together now.

50 He and my son get along very well. My son is gay, too. But you know that. He's over his first bad relationship. I got promoted at my job, and I'm attending English courses to improve my language. I try to talk with my son more often, as you said. Dénes, my boyfriend, says the same. So, we're just fine. I hope you're doing alright.

Aztán még odaírtam a levél végére, hogy nice to have met you. Majd kitéröltem. Aztán mégis visszaírtam, és elküldtem. Pár percig csak bámultam a képernyőt, aztán bejött a fiam a szobába, hogy valami baj van a biciklijével, és ugye értek a bicikliszereléshez. Erre mindketten röhögni kezdtünk, de azért kimentem az udvarra, hátha jutunk valamire.

